

Також, Міжнародний кримінальний суд зіграв не малу роль у широкомасштабному вторгненні росії до України. Своїми рішеннями він обмежив Главу держави та уповноважену з прав людини у їх поїздках до інших країн, а також виданий ордер відіграє політичну роль і «є інструментом дипломатичної ізоляції Президента», що може розірвати важливі економічні та політичні зв'язки.

1. Римський статут міжнародного кримінального суду: Статут Міжнар. судів від 17.07.1998 р. : станом на 16 січ. 2002 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_588#Text (дата звернення: 07.02.2024).

2. Співробітництво із міжнародним кримінальним судом: організаційні, юрисдикційні та кримінальні процесуальні аспекти / О. Дроздов та ін. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. № 8. С. 484–492. URL: http://lsej.org.ua/8_2022/110.pdf (дата звернення: 07.02.2024).

3. Мурачов Р. Особливості взаємодії України та міжнародного кримінального суду: правові аспекти. *Електронне наукове видання «Аналітично-порівняльне правознавство»*. 2023. № 5. С. 654–658. URL: <https://app-journal.in.ua/wp-content/uploads/2023/11/117.pdf> (дата звернення: 07.02.2024).

УДК 341.4/241

DOI: 10.31733/15-03-2024/1/334-335

Ангеліна ЛІСОВИК

слухач магістратури

ННІ права та підготовки фахівців

для підрозділів Національної поліції

Володимир ФЕДЧЕНКО

професор кафедри кримінального

процесу та стратегічних розслідувань

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ,

кандидат юридичних наук, доцент

ВАЖЛИВІ АСПЕКТИ ВИКОРИСТАННЯ МІЖНАРОДНИХ УГОД, ПОВ'ЯЗАНИХ ІЗ БОРОТЬБОЮ З ОРГАНІЗОВАНОЮ ЗЛОЧИННІСТЮ, В КОНТЕКСТІ УКРАЇНИ

Українська нормативно-правова база включає у себе положення міжнародних договорів, які були ратифіковані країною та щодо яких Верховна Рада України виразила згоду на їх обов'язковість. Ці договори також охоплюють угоди, які регулюють заходи з боротьби зі злочинністю. Шляхом аналізу чинного законодавства, оцінки практики застосування та порівняння з позиціями законодавців інших країн, зокрема Західної Європи і США, можна висунути висновки про особливості використання в Україні міжнародних договорів з питань боротьби з організованою злочинністю та про тенденції, що розвиваються у цьому процесі українським законодавством.

Варто відзначити, що Україна наразі ратифікувала майже декілька десятків міжнародних угод, спрямованих на протидію організованій злочинності. Ці угоди не обмежені в плані їх застосування у сфері боротьби з організованою злочинністю. Деякі з цих угод містять спеціальні положення, які необхідно враховувати у випадках вчинення злочину групою осіб. Це є характерним як для універсальних, так і для регіональних угод [1].

Часткове вирішення проблеми виконання положень міжнародних договорів відбувається через зміни в Кримінальному кодексі України відповідно до міжнародних стандартів, проте це лише часткове рішення. Зокрема, внесені до кодексу зміни стосуються урахування лише тих норм міжнародних договорів, які описують ознаки складів злочинів, що вчинені організованими угрупованнями. При систематичному аналізі структури міжнародних договорів стає зрозумілим, що вони ґрунтуються на виконанні багатьох зобов'язань, які стосуються процесуальних правовідносин (наприклад, екстрадиції) або регламентації інших аспектів міжнародного правового співробітництва органів юстиції та поліції [2]. Це підтверджує, що ратифікація міжнародних договорів повинна відбуватися з урахуванням усіх їх положень, а імплементація цих норм повинна бути повною. Це можна досягти шляхом ретельного вивчення та аналізу прийнятих міжнародних актів, що стосуються боротьби з організованою злочинністю.

Положення міжнародних угод, що регулюють діяльність з боротьби зі злочинністю, охоплюють не лише аспекти систематизації кримінального законодавства, а й низку інших питань, пов'язаних з кримінальним переслідуванням.

В наш час одним із ключових питань кримінально-процесуального законодавства України є регулювання та виконання норм, пов'язаних з екстрадицією. Міжнародне співробітництво стає все більш поширеним явищем, що потребує відповідного законодавчого врегулювання щодо видачі осіб, що належать до злочинних угруповань. Ратифікація двох конвенцій, пов'язаних із видачею осіб, які вчинили кримінальне правопорушення (Європейської та Співдружності Незалежних Держав), відображала деякі розбіжності, що вимагали звернення до ст. 9 Конституції України для урахування ієрархії міжнародно-правових норм. В результаті впровадження цих міжнародних актів у нормативно-правову базу України була створена глава 44 Кримінального процесуального кодексу України, яка в даний момент регулює питання щодо екстрадиції осіб, які вчинили кримінальне правопорушення [3].

Отже, можна зробити висновок, що ратифікація міжнародних договорів щодо боротьби зі злочинними угрупованнями є необхідним кроком для вдосконалення національного законодавства України. Впровадження норм, передбачених цими міжнародними угодами, є позитивним кроком у впровадженні ефективного механізму боротьби з організованою злочинністю, оскільки укладення таких договорів показує дієвість цих положень законодавства у інших розвинених державах світу, які є ініціаторами їх впровадження.

1. Шило О. Г., Новожилов В. С. Міжнародне право в системі джерел кримінального процесуального права України. *Вісник кримінального судочинства*. 2017. № 3. С. 89–98. URL : https://dspace.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/18206/1/Shulo_Novojilov_89-98.pdf.

2. Зьома В. Екстрадиція в Україні, або кого не видають! *NOBILI*. URL : <https://nobili.ua/news/blog/extradition-in-ukraine-001-1/>.

3. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>.

УДК 341.231.14

DOI: 10.31733/15-03-2024/1/335-336

Єлизавета МАЗУРЕНКО

студентка спеціальності «Право»

Тетяна СУПРУН-КОВАЛЬЧУК

доцент кафедри

соціально-економічних дисциплін

КЗВО «Барський

гуманітарно-педагогічний коледж

ім. М. Грушевського»,

кандидат юридичних наук, доцент

МІЖНАРОДНІ МЕХАНІЗМИ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ

В історії сучасного світу захист прав людини став однією з найбільш важливих та актуальних проблем. У контексті глобалізації та взаємозв'язку країн виникає необхідність ефективних міжнародних механізмів захисту прав людини. Ці механізми створені для того, щоб забезпечити дотримання прав людини на міжнародному рівні та забезпечити відповідальність країн за їх порушення. Вступ до вивчення та розуміння міжнародного механізму захисту прав людини відкриває двері до аналізу та обговорення найважливіших аспектів цієї проблематики, включаючи роль міжнародних організацій, договорів, судових установ та інших інструментів, спрямованих на захист головних цінностей людства.

Механізми міжнародного захисту прав людини – це система міжнародних (міждержавних) органів і організацій, які безпосередньо займаються захистом прав людини [2].

Ст. 55 Конституції України, яка надає право громадянам звертатися до міжнародних механізмів захисту прав людини, має на увазі винятково міждержавну частину механізму. Такі (міждержавні) органи відрізняються тим, що вони створюються за взаємною згодою кількох держав, як правило, оформленою міжнародною угодою, діють у межах такої угоди, яка визначає їхні повноваження і спеціальні правила процедури.